

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

De scrupulis iterandæ confessionis, exercitium item peccatricis, sed
conuersæ animæ, cuiusmodi fore debeat. Can. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

CANON IV.

Inde fit vt crescant simul & dolor suus contritio de peccatis, & amor fiduciaq; erga me. Tanto enim vnusquisque hoc modo magis dolet, quod offendit me, quanto plus amat me: & quanto plus dolet de peccatis, quanto ve plus amat me, tanto etiam fiduciam spernitq; venit maiorem concipit de me. Porro haec tria, quanto vigent amplius, tanto efficacius efficiunt vt simul & peccati macula & poena peccatis debita deleantur. Anima enim poenitens postquam bonitatis meae aliquam notitiam gustumq; susceperit, considerans quod aded sim bonus, aded misericors, quod denique aded non improprio nec imputo peccata, vt non solum illa dimittam, sed poenitentem etiam perinde ac iustum, hoc est, vt eum qui nunquam peccauit, in gratiam & amicitiam meam recipiam, consolor & dona largiar: haec inquam, anima poenitens dum meditatur, suo ex lapsu quoque occasionem sibi acquirit maioris feruoris & gratitudinis erga me, & odij displicentiaq; contra seipsam, irascens sibi ipsi ac detestans se, quod tam benignum contempserit DEVM: qui cum iuste possem & damnare & perdere, e conerario parco, consolor & benefacio: Eam ob rem quanto me sentit erga se magis misericordem, tanto maiori zelo mouetur iustitiae contra seipsam, quasi pro me vindicare cupiens in se contemptum mei. Atque idem non solum veniam de peccatis petit & reconciliationem, sed ad honorem iustitiae meae desiderat etiam pati, humiliari ac puniri, quod se contra me impietate exererit. Inde contingit ei, vt quanto plus a me sentit se consolari, tanto magis indignitatem suam horreat ac detestetur, doleatq; suorum enormitatem peccatorum, & indignetur, admirans quod tam ingrata esse possit mihi. Huius animae (quae ad hunc zelum venit, puta vt non minus diligat meam in se iustitiam, quam misericordiam) peccata absorbentur, vt in camino ardenti aquae gutta solet absorberi. Igitur inter omnia poenitendi genera non potest esse melius, quam continue considerare, meam charitatem ac fidelitatem immensam erga se, simulq; suam e diuerso infidelitatem, ingratitude & peruersitatem erga me.

Anima peccatrix vt Deum amare incipiat.

Genus poenitendi optimum quod sit.

De scrupulis iterandae confessionis, exercitium item peccatricis, sed conuersae animae cuiusmodi fore debeat.

CANON V.

Solet autem diabolus circa poenitentiae luctum, & circa alia omnia, poenitentibus serpens invidias ponere, vt plerique efficiantur scrupulosi, iterum atq; iterum eadem confitentes, nec ad tranquillitatem aliquam possint aliquando venire, sed de confessionibus suis omnibus diffidunt, dum circumstantiam semper aliquam vel peccatum inueniunt neglectum, cuius in priori confessione non fecerint mentionem, vnde ad confitendum denovo compellantur. Hi semel vna generali confessione facta, debent hanc inquietudinem irrationabilem omnino posthabere. Neq; enim hoc desidero, neq; placet mihi, vt tu verberis semper & inquieteris in retoluendis peccatis tuis. Quin potius proice te in me, & ego liberabo te. Na si mille annis teipsum scrutari volueris & confiteri, haudquaquam mundaberis. Quando enim exhaures abyssum? Mihi ergo te committe, postquam semel omni diligentia conatum expenderis tuum ad confitenda singula peccata tua. Dimitte mihi, vt habeam quo tibi propitius. Cognosce quod teipsam mundare nequeas.

In scrupulis iterandae confessionis quid faciendum: Iob. 9.

Hic, quod egeas misericordia mea. Confitere, quod vnum pro mille mihi non

M m m 2 *suffi.*

sufficere respondere: sed in omni opere insufficientis es, & æges misericordia mea. Non ergo fidas in confessionibus tuis, sed in miserationibus meis: hæc enim sunt quibus iustificari te oportet. Interim enim quæ sic occuparis circa peccata tua, conuerti deberes ad me & mea gratiosa præsentia frui. An frandem non aduersus inimici? Iddè enim circa peccatorum tuorum numerandos atque recogitandos fructores tuos detineris, vt alia interim multo salubriora, quibus deuotio tua accendi deberet, negligas. Scito igitur hoc mihi præcipuè placere, vt de me sentias in bonitate, & in simplicitate me queras. Sentias me benignum, piuum, compasium, misericordem, optimum. Confide mihi, spera in me. Quære potius gratiam, amicitiam ac familiaritatem meam, & pro ijs habendis exercitia deuotionis tue dirigas. Senties procul dubio longè vberiore fructum animæ tuæ, si quomodo amas, quomodo mihi placeas, quomodo me imiteris, studium tuum sit, quam quod confessa denuò confitearis, aut quod scrupulos inquiras, & exhauriens eosdem, novos semper tibi generes. Non potes me nimis piuum aut misericordem æstimare, modo super misericordia mea ne dereliqueris, non potes nimis mihi confidere.

Sapientia.

A peccatore conuerso quid Deus sequatur.

Exercitium peccatricis animæ sed conuersæ quod.

Scrupuli conscientia quando omnes abijciendi.

Exercitium tuum igitur sit bene de me sentire, quod nolim te damnare: quia de re vera quemlibet saluari volentem, quemlibet non desperantem, damnare nolo. Sufficit mihi o filia, quod peccasse doleas, quod peccare etiam deinceps nolis. Iam in statu es salutis: quid trepidas? Dives ego sum, & clemens in miserationibus infirmitatis. Sic me cogita. Inde enim maiori me afficis honore, quam quod quasi crudellem aut durum me imagineris, aut ita formides, quasi ad hoc solum vigilem, quomodo capiam & inuoluam homines, si fortasse hunc vel illum scrupulum, si hanc vel illam circumstantiam neglexerint in confessione. Porro, si mortale certum ad memoriam redierit ante non confessum, illud cum omni tranquillitate confitearis. Habita semel vna bona examinatione conscientia ante confessionem generalem, deinceps post confessionem scrupulos abijce: noli denuò inuestigare conscientiam, ne inquietudinem tibi parias semper confitendi. Per alia bona exercitia ad amorem aduentia, scrupulosam illam inuestigationem exclude. Ceterum si obseruaueris scrupulos, si scrutari, si ruminari, si inuestigare singulas formidines, atque timores volueris, mille tibi parabuntur insidie. Propterea (quod dixi) semel diligenti facta confessione omnium peccatorum tuorum, semel habito proposito nihil tacendi in confessione, quod noueris confitendum, deinceps sta in pace, rejice in os diaboli scrupulos omnes. Ego te desidero, ego tua amicitia potius capio, ego abs te amari peto: curâ igitur meâ vt respondeas voluntati.

Quomodo reuolenda sint peccata.

CANON VI.

Intellige, scito & iudica te peccatricem animam esse. Cognosce te multum offendisse, ingratisimam atque rebellem, contumeliosam atque blasphemam, a meo præceptis ac votis te contraxisse: & inde humiliare adeo, vt ne oculis quidem ante me leuare audeas sordibus & abominationibus plena. Porro ad peccata tua singulariter enumeranda (si quando vel sine scrupulo ad contritionem aut humilitationem tui id cupias) non exeat. Nam sunt qui peccata sua recolunt, vt vel ad risum, vel ad delectationem, vel è diuerso ad desperationem,